

Seg mener, at de to Bestemmelser staa i indbyrdes Forbindelse med hinanden, og at dette kan medføre, at de, der fandt, at det Bidrag, der skulde svares til Banen af Amtsreparationsfonden, var for lille, kunne finde nogen Beroligelse derved. — Hvad angaar den Bestemmelse, som den høitærede Indenrigsminister omtalte, nemlig at Salubdelen af, hvad der ved det forøgede Bidrag til Amtskommunerne, paalignes bortfæstet eller bortforpagtet Partikorn, skal udredes af Fæstere eller Forpagterne uden Hensyn til bestaaende Kontrakter, forekommer den mig at være af en baade noget betænelig og tillige ufsjon Natur. Seg synes, at det er ikke smukt at sige i en Lov, at en Afgift skal udredes paa den og den Maade uden Hensyn til de bestaaende Kontrakter. Det forekommer mig at kunne medføre ikke ganske saa Vanskeligheder, og jeg er endog saa noget i Tvivl om, hvorledes Domstolene ville dømme i det Tilfælde, at der f. Ex. staaar i en Fæstekontrakt eller Forpagtningkontrakt, at Fæstere eller Forpagteren skal udrede alle Udgifter til Staten og Amtsreparationsfonden, uden Hensyn til, hvad der derom bliver bestemt i senere Love. Hvorvidt Domstolene i det Tilfælde ville gjøre nogen Forandring i saadanne Forhold, anser jeg for tvivlsomt. Det er muligt, at jeg ikke bedømmer det rigtig, men for mit Bedkommende anser jeg det for tvivlsomt. Seg vil gjøre opmærksom paa, at, naar der for at retfærdiggjøre denne Bestemmelse er henvist til den Bestemmelse, der staaar i Expropriationsloven af 26de Mai 1868, er for det Første denne Bestemmelse ikke der udtrykt paa samme Maade; der staaar ikke det Samme deri. Der staaar i Expropriationsloven: „uden Hensyn til, hvad der i vedkommende Kontrakter maatte være bestemt om Udredelsen af Statter og Afgifter til Stat eller Kommune“, og det kunde i denne Lov, som den ærede Indenrigsminister, efter hvis Forslag denne Bestemmelse blev sat ind, i sin Tid udtrykte sig, maasse endog saa være nødvendigt at indføre den, fordi Expropriationsudgifter ikke ere Afgifter hverten til Stat eller Kommune; de ere Noget, hvorom der neppe i nogen bestaaende Kontrakt kan være truffet nogen Bestemmelse. De ere Udgifter, der svares til Expropriationsfonden som en Refusion af en af Staten forsluudsvis udredet Afgift, og der kan være Spørgsmaal om, hvorvidt det med fuld Føie kan siges, at en sliq Refusion er en Afgift, der svares enten til Kommunen eller til Staten. Det var Grunden, hvorfor den ærede Indenrigsminister i sin Tid anbefalede i Loven at indfætte denne Bestemmelse, om hvilken der iøvrigt, det skal jeg ikke unblade at sige, er fæstet en Motion fra Folkethingets Side. Der er jo Forholdet imidlertid det, at det er en Amtsrepartitionsfundsafgift, og naar der nu staaar i de paagjældende Kontrakter, at alle Afgifter til Staten eller Amtsreparationsfonden skulle svares af Forpagteren eller

af Fæstere, forekommer det mig høist mærkeligt at sige: Nei, det maa ikke finde Sted; denne Udgift skal svares paa den og den Maade! Derom skal jeg iøvrigt være fuldstændig enig med den høitærede Minister, at denne Bestemmelse maa anses for i det virkelige Liv kun at ville have liden Betydning. Seg tror, at den Afgift, hvorom der her vil være Spørgsmaal, vil være saa ringe, at der ikke af den Grund er nogen Anledning til at gjøre nogen Vanskelighed, ligesom Bestemmelsen sandsynligvis ogsaa alene vil finde Anvendelse paa Forholdene i Fyn, paa den lille Bane mellem Ringe og Faaborg. Seg tvivler altsaa meget om, at denne Bestemmelse har nogen anden Betydning end en, jeg kunde kalde den, principiel og formel, og som saadan vilde jeg ganske vist have ønsket, at den ikke var bleven indført, men til af Hensyn dertil at gjøre nogen Grindring mod Loven forekommer det mig dog ikke at være tilstrækkelig Føie. Seg har saaledes søgt at gjøre Rede for de Grunde, som have bevæget mig til selv at slutte mig til Lovforslaget, som det foreligger, og tillige at anbefale høitærede Medlemmer af dette Thing til ogsaa at gjøre det. Seg kan ikke negte, at ogsaa naar jeg ser hen til det Tidspunkt, paa hvilket vi nu her ved Middnatter endnu ere samlede, efter at have været i Nagsdagen i 7 Maaneder, kunde det være paa Tide, at vi bleve værdige. Og at vi kunde faae denne Frugt af vort Arbejde med hjem, synes jeg vilde være særdeles glædeligt for os Alle.

C. A. Hansen: Det er jo en Selvfølge, at man glæder sig, naar man staaar lige overfor Opnaaelsen af et Gode, som man har gjort sig et berettiget Haab om, og hvorved der afhjælpes en meget betydelig Trang. Hvor dybt denne Trang har været følt i den Egn, hvor jeg hører hjemme, kan jeg godtgjøre meget kort og klart ved blot at omtale, hvilke Fortrædeligheder vi have haft blot i denne Vinter. Den begyndte som bekjendt temmelig tidlig, og dette havde for det Første den Følge, at hele Eggen blev meget slet forsynet med Ildbrandfel. Vore Kullstibe bleve liggende ved den østlige Ende af Limsfjorden, Skove have vi ingen af, altsaa ingen Brænde, og Løv, som vi pleie at kunne faae, var sluppet tidlig op, fordi Folk saavel paa Land som i By brugte dobbelt saameget, som de pleie at bruge. Vore Røbmand vare meget daarligt forsynede med Varer for saa lang Tid; de pleie ikke at tage deres Varer saa tidlig hjem, og Følgen deraf var, at for Mange slap det op midt paa Vinteren, saa at de paa en meget kostbar Maade maatte hente Varer i Aalborg, hvortil der er 13 Miles Rjorsel, som jo var meget vanskelig i Vinter, da der bestandig var stort Snelæg. Seg veed f. Ex., at en eneste Røbmand blot for at levere i Aalborg et lille Parti Meteriofte maatte betale for 17 Bogne 50 Kr. pr. Bog.